

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. 1. Sententia adversariorum proponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quæst. IV. Vtrum materia prima, &c. 305

lis physice, & non materialis; logico autem instructo singularitas est valde per accidens, quia nihil addit substantialiter perfectius speciei; quo in sensu singularitas dicitur accidentalis, non physice, sed logice; & in eodem sensu dicitur materialis; quia idem sonat materiale: & pe sæpius quod per accidens; non autem vocatur talis quia sumatur à materia.

Deinde divisionem ab alio entitativam, & substantialem non potest habere individuum à quantitate, quia quantitas supponit iam distinctionem seu divisionem in suo subiecto; unde solum divisionem, seu distinctionem, quantitativam, & accidentalem. Quod vero assertit Capreolus ex Aristotele afferente quantum est, quod dividi potest in ea; quorum unumquodque hoc aliud natum est esse non est ad rem, quia Aristoteles tantum vult quantum ratione quantitatis esse aptum ut dividatur in plura composita distincta adæquate, lignum enim bipedale est unum compositum actu; potentia vero plura, in qua potest dissecari, quæ divisio physica oritur à quantitate, quia licet materia prima sit divisibilis, non potest tamen actu dividi ab agente materiali, nisi quantitate afficiatur; nam instrumentum, quo dividenda esset, eadem penetraretur, cum & materia sit impenetrabilis per quantitatem, ita & per eandem est divisibilis ab agente materiali; hoc autem voluit Aristoteles, de quo interrogo à Capreolo quid utilitatis suæ sententiæ afferat, & quid nocumens, aut detrimenti nostræ, certe nihil, quia Aristoteles solum ibi agit de divisione physica; nos autem agimus de distinctione entitativa, & metaphysica: ergo non ad rem loquitur Capreolus, & adducit contra nos Aristotelem.

104 Ad quantum negandum est Antecedens; Deus enim ut suppono ex physice est potissima causa, quare hic, & nunc ab hoc agente, & ab hac materia hæc potius forma, quam illa educatur, & sic hoc potius individuum, quam aliud producat.

QVÆSTIO IV.

Unum materia prima signata quantitate, ita sit principium individuationis, ut non solum per ordinem ad quantitatem, sed per ipsam formaliter sit principium individuationis?

SECTIO I.

Sententia Adversaria proponitur.

105 **C**APREOLUS in 2. dist. q. 1. art. 1. conclusionem, & articulum 2. in responsione ad argumentum contra illam, asserendo nihil esse, quam materiam signatam quantitate nihil aliud esse, quam materiam cum quantitate, seu quantitate affectam; ex his enim duobus censet hoc principium individuationis quasi integrari, ita ut materia det incommunicabilitatem, quantitas autem formalis, qua materia afficitur, distinctionem. R. P. Ildaph. de Penafiel, Theol. Schol. Tom. I.

nem: hanc explicationem sequuntur etiam Ferrata 2. contra Genes, cap. 2. 2. & Sonzinas, lib. 7. quæst. 34. favet D. Thomas q. 2. de veritate, art. 6. ad 2. & q. 16. de maior. art. 1. ad 18. & super Boetium de Trinit. & alibi.

Magister Bannes lib. 1. de generat. q. 3. art. 8. dist. 2. per materiam signatam quantitate intelligit materiam aff. Etiam ipsa quantitate, non quidem ut quantitas sit comprincipium cum materia individuationis, sed potius ut sit conditio sine qua non materia esset principium individuationis, & ita principium formaliter est sola materia prima; quantitas autem est requisitum vel conditio ad hoc, ut talis materia sit principium, quia illa non causat individuationem rei substantialis, nisi ut unita formæ, & non est unita, nisi cum hac quantitate, tanquam dispositione concomitante; unde hæc determinata quantitas erit potius conditio requisita sine qua non comprincipium individuationis rei substantialis, & licet tam varie sentiant Thomistæ de hac materia signata, nihilominus omnes consentiunt, ingenueque fatentur illam esse principium individuationis; quorum sententia probatur.

Primo, si materia signata quantitate non esset principium intrinsecum individuationis substantiæ corporeæ completæ, illud esset hæcceitas, ut vult Scotus, vel forma substantialis ut alij; sed neque hæcceitas, neque forma substantialis possunt esse principium intrinsecum individuationis substantiæ corporeæ completæ: ergo non hæcceitas; quia in primis Scotus, qui primus illam invenit in scholas, intelligit per hæcceitatem differentiam individuaalem ex natura rei distinctam à natura, quam terminat, & constituit singularem; sed differentia ex natura rei distincta à natura specifica, est impossibilis, ut late à nobis probatum manet in Dialectica: ergo. Item ideo Scotus existimat per hæcceitatem naturas constitui singulares, & individuas, quia putat naturas ex se esse universales, fieri vero singulares per hæcceitatem; sed falsum est, naturas ex se esse universales, vel habere statum aliquem medium extra animam, in quo sint universales, vel præscindant ab universalitate, & singularitate, ut ex dictis late in Logica patet: ergo. Tandem secundum eundem Scotum naturæ sunt singulares per hæcceitatem, quia ex se sunt indifferentes ad universalitatem, & singularitatem; sed hæcceitas, etiam est indifferens ad singularitatem, & universalitatem; potest enim abstrahi ratio aliqua communis hæcceitatis ab hac, & illa hæcceitate: ergo fiet singularis per aliam hæcceitatem, & sic procedetur in infinitum, vel saltem necessario dicendum est, tam insufficientem esse hæcceitatem ad individuas naturas communes, quam ipsas naturas communes, ut à seipsis individuentur.

Denique neque potest esse forma substantialis principium individuationis, quia principium individuationis est principium incommunicabilitatis individui in plura, tanquam in subiecta; sed forma non est principium huius incommunicabilitatis, quia ex se est communicabilis alteri ut subiecto: ergo.

Secundo, quia individuum est primum subiectum in metaphysica coordinatione; de illa enim omnia superiora prædicantur, & ipsum non de alijs: ergo primum principium, & fundamentum individui ut sic esse debet illud, quod est primum subiectum.

Qq

DEPH
N NAB
ie olo
natur
DVI
7

306 Disp. IV. De principio individuationis,

subiectum inter principia physica; huiusmodi autem est materia: ergo.

SECTIO II.

Nostri sententia ponitur.

Conclusio: materia signata quantitate ut ponitur à Capreolo, non est principium intrinsecum individuationis; hæc conclusio sic probatur.

Primo, quia nihil aliud est principium intrinsecum individuationis, nisi principium intrinsece constitutum individui substantiæ completæ physice, & sic fundamentum individuationis metaphysice; sed materia prima formaliter signata quantitate non potest esse principium constitutum intrinsecum substantiæ completæ physice individui: ergo non potest esse principium individuationis metaphysice. Maior est evidens in sententia Adversariorum, quia entitas physica ut talis est fundamentum entitatis metaphysicæ, & sic genus in eorum sententia fundatur in materia prima, & differentia in forma physica, constitutio hominis metaphysica in compositione physica illius, sicut etiam abstractum, & concretum metaphysicum in abstractis, & concretis metaphysicis, & ratio evidens est, quia nullo alio modo potest materia prima esse principium intrinsecum individuationis, nisi dando physicum esse individui, & constituendo illud, quatenus tale; sicut ideo forma est principium differentie essentialis non propter aliam rationem, nisi quia constituit essentialiter physicè in tali essentia; ut g. anima rationalis in essentia hominis physice distincta ab essentia equi; physice enim non distinguimur per materias: sed per formas, materia enim eiusdem essentiae sunt, & solum numero distincta, imò eadem numero materia potest esse in duplici composito essentialiter distincto, ut successively est in homine, & in cadavere, & per potentiam Dei absolutam si eadem numero materia informaretur forma hominis, & Leonis simul, ubi darentur duo composita specie distincta, simul eadem numero materia constantia: ergo si materia prima est principium intrinsecum individuationis metaphysicæ, erit constituendo physice individuum physicum in suo esse singulari distincto numerice à quolibet alio. Minor præcipua sic probatur; quia Petrus, v. g. in quantum individuum, & ut tale singulare est totum substantiale, ita ut ipsamet individuationis substantialis sit, quia identificatur cum essentia, quæ substantia est; sed totum substantiale completum in quantum substantia est, non potest constitui intrinsece in suo esse substantiali per materiam formaliter; ut signatam quantitate, & ut affectam illa formaliter: ergo materia signata, &c. Hæc minor sic probatur primo, quia esse substantiale ut tale in esse substantiæ non potest constitui per accidentale, ut tales; sed materia signata quantitate, ut signata reduplicative est quid accidentale, quia ut sic reduplicative est quantum; sicut subiectum ut affectum albedine in quantum tale reduplicative est album; atqui album, & quantum ut talia accidentalia sunt; quia concreta sunt ex materia prima & forma accidentali; maior evidens est, ut probatum manet latissime in prædicamento quan-

titatis, quæstione Vtrum quantitas tribuat partes substantiæ: & ratio evidens est, quia esse accidentale est inferioris ordinis respectu esse substantialis; sed quod est superioris ordinis non potest constitui intrinsece in suo esse superiori à re inferioris ordinis, ut ratio creaturæ non potest constituere Deum in esse Dei, & negatio ut negatio non potest constituere positivum in esse positivi formaliter, & modus ut modus non potest constituere rem in esse realitatis formaliter, & ratio evidens est, quia nemo dat, quod non habet, evidenter hoc convincitur à minori ad maius, quia res inferioris gradus, quod est minus non potest constituere rem superioris ordinis, in esse illius gradus propter excessum superioritatis, & inferioritatis, licet inter gradus inferiores, & superiores detur minor excessus, ac datur inter res inferioris, & superioris ordinis, quia semper hic est excessus causans analogiam in sententia Thomistarum; cum ibi sit excessus intra univocationem, v. g. entitas corporea, & substantia materialis non potest constituere substantiam spirituales in esse spiritualis, & forma bruti non potest constituere in esse intellectivi, & qualitas naturalis non potest constituere in esse, & gradu supernaturali: ergo à fortiori illud quod est inferioris ordinis, non poterit constituere in esse superioris ordinis propter maiorem excessum: ergo accidentale ut tale, quod est inferioris ordinis, non poterit constituere substantiale in esse substantialis, quod est superioris ordinis; quis enim vnquam dixit album ut album reduplicative, ut est in Eucharistia posse constituere Angelum in esse Angeli, vel hominem in esse hominis, & ratio est, quia album est accidentale, & homo est quid substantiale; sed quantum ut quantum, ut est materia signata quantitate, est quantum: ergo materia signata quatenus signata, non potest constituere Petrum in esse individui, & singularis, quia quatenus tale individuum est quoddam totum substantiale, & substantia completa.

Secundo idem probatur, quia individuum physicum substantiale ut tale est ens per se simpliciter, & accidentale ut tale, v. g. quantum compositum ex materia prima, forma quantitatis, & cæteris circumstantiis, & accidentibus est ens simpliciter per accidens in vestra sententia, cum sit ens compositum ex rebus omnino diversis in ordine ad ens per accidens, non potest constituere ens per se: ergo materia signata quantitate, qualitatibus, & cæteris quæ faciunt unum ens per accidens, non poterit esse principium intrinsecum constitutum individui substantialis in quantum talis, quod est ens per se simpliciter.

Tertio, idem probatur, quia si materia prima signata quantitate constituit intrinsece Petrum in quantum Petrum constituit illum in quodam esse, quod identificatur cum essentia Petri, hoc est cum ratione hominis existentis in Petro; Thomistæ enim contra Scotum asserunt individuum non distingui à parte rei à natura specifica; sed si materia cum quantitate formaliter constitueret Petrum in esse individui, individuationis sine dubio distingueretur à natura specifica, non solum formaliter ex natura rei, sed realiter absolute; unde Thomistæ negantes minus, hoc est distinctionem Scoticam, cogentur fateri maiorem distinctionem, ut est realis: ergo ne hoc